

KENNELESITTELYSSÄ QUENTO'S

KUVA: J. KUPRONEN

Olen 40-vuotias imatralainen sairaanhoitaja, neljän pojan äiti ja yhden miehen vaimo (=)). Perheeseemme kuuluvat kaksi pumia, Lotta ja Maisu, ja maatiaiskissa Pörrö. En harrasta pumieni kanssa tällä hetkellä mitään ohjattua – näyttelyharjoituksia parkkihalleissa ja omia arkitottelevaisuusharjoituksia en laske harrastukseksi vaan lähinnä puuhasteluksi. Pumini ovat hermoleponi, rentoutukseni, ymmärtäjäni ja aina valmiina sinne minne minäkin. Maisua (Quento's Love) on tarkoitus käyttää näyttelyissä, jos jostain löytyisi inspiraatio ja aikaa. Lotta on vierailut näyttelyissä nykyään harvoin, mutta ehkä innostun, kun sen veteraani-ikä koittaa.

Pumi tuli elämäni vuonna 1996, jolloin ei ollut internetiä. Tiedustelin Kennelliitosta kasvattajia ja selailin Helsingin Sanomien Myydään eläimiä -palstaa, ja löysin itselleni Nellin (Cheerful's Gabriella). Ystäväni esitteli minulle rodun koirakirjasta ja esittelystä innostuneena hankin pumin kaveriksi kerrynterrierilleni. Nelli on rakas muisto, ja minulle se pumien pumi. Lotalla on iso rooli pumien pumilistassani, mutta kukaan ei vie koskaan Nellin paik-

kaa. Ropihkan Janba on minun suosikkipumini; koira jäi mieleeni erikoisnäyttelyssä 1990-luvun lopussa ja edelleen pidän Janban mallisesta pumista.

Meidän kaikkien kasvattajien päämääränä on varmasti kasvattaa terveitä, iloisia, perheelleen sopivia, rotumääritelmän mukaisia pumeja. Arvostan kaikkia rotumme puolesta työtä tekeviä ihmisiä ympäri maailmaa, jokaisella on tärkeä rooli tämän rodun tulevaisuuden kannalta. Facebook on tuonut maailman omaan kotiin, ja nykyään on niin helppo selvittää koirien taustoja, nähdä kuvia ja keskustella ympäri maailmaa kasvattajien ja omistajien kanssa.

Onnistuminen tämän rodun kasvattamisessa vaatii paneutumista sukuihin (jotka aina lähes ja joka kerta päätyvät samoihin koiriin), perinnöllisiin sairauksiin, luonteen ominaisuuksiin ja niiden periyttämiseen. Vaikeinta on löytää juuri pumille sopiva koti. Tuntuu, että pumi on ihmiselle piru, jos sille antaa vallan. Suurinta tuskaa minä koen silloin, kun huomaan, että ihmiset eivät pärjää pumiensa kanssa. Heillä on hoitotoimenpiteissä ongelmia ja muutakin ongelmakäyttäytymistä. Mietin aina silloin, että minä

olen tehnyt virheen: en ole osannut ohjata, varoittaa, neuvoa ja tukea tarpeeksi. Pumi ei ole niin sanottu jokamiehen koira. Pumin sosiaalistaminen on tärkeintä mitä painotan pennunostajille.

Kennelnimi on hankittu vuonna 1996 kerrynterrierille. Yritin tutkia mitä se tarkoittikaan, mutta yksiselitteistä vastausta en löytänyt, vaikka tutkin kirjastossa sanakirjat, yrittin muistella. Vieläkin muistan sen hetken, kun valitsimme joutsenolaisessa keittiössä sanakirjasta, että tadaa, tässä se on: Quento's. Olin laittanut lukuisia ehdotuksia aiemmin, ja aina saanut ne palautuksena takaisin Kennelliitosta, mutta Quento's meni läpi ja sillä tiellä ollaan edelleen. Netisanakirjat ohjasivat portugalin kielen pariin, mutta yhtä totuutta ei kuitenkaan löytynyt.

Pumeja olen hankkinut Unkarista, Tsekeistä ja Ruotsista. Meiltä on mennyt pentuja Ruotsiin ja Latviaan. Latvian poika Bomber tuli kyllä takaisin, kun pumia ei koettu perheessä "Juuri siksi omaksi roduksi", ja Bomberin mukana tuli myös viimeisimmän pentueeni äiti Ceissy Bohemia Vivace. Molemmat koirat löysivät juuri heille sopivat sijoituskodit, ja en

voi koskaan riittävästi kiittää sijoituskoteja kasvatustyöni mahdollistamisesta. Tänä vuonna meillä on Quento's-kennelnimen 20 vuotisjuhlat ja juhlimme pääsiäisnäyttelyn yhteydessä lmatralla.

Parhaiten mieleeni jäänyt pentueeni on viimeisin pentue, ja siitä jäi kotiin pitkäaikainen haaveeni tumma pumityttö Maisu. Ceissy synnytti kuusi pentua tiiviiseen tahtiin ja rauhoittui, mutta minä olin varma, että jotain jäi vielä sisälle. Epäilyni oli oikein ja sisällä oli vielä yksi pentu. Lähdimme eläinlääkärille; Ceissy, minä ja Ceissyn oma ihminen Tuija. Päädyttiin sektioon ja saatiin ulos eloton orospentue. Minä elvytin pentua, ja Tuija avusti ylityössä olevaa luottokunnaneläinlääkäriämme. Tilanne vaikutti toivottomalta pennun kannalta, mutta sitten kuului pieni huokaus – se oli merkittävä periksianto elämälle. Ceissy hylkäsikin pennun aluksi, mutta vuorokaudessa tilanne parani ja Taisto jäi henkiin. Taisto on hyvin ihmisläheinen, avoin ja työskentelee autopurkaamolla asiakaspalvelutehtävissä!

Teksti: Reetta Molarius-Papunen

Kuvat: Reetta Molarius-Papunen ja J. Kurronen